

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 45/2022-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Miroslavom Ivanovičom, advokátom, Štúrova 11, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 97/09 a o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Miroslavom Ivanovičom, advokátom, Štúrova 11, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 97/09 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 97/09 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Banská Bystrica **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 97/09 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Okresný súd Banská Bystrica **je povinný** zaplatiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie **6 500 eur**, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Banská Bystrica **je povinný** zaplatiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie **6 000 eur**, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Okresný súd Banská Bystrica **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
6. Ústavným sťažnostiam sťažovateľov vo zvyšnej časti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 15. októbra 2021 (sťažovateľ [REDAKOVANÉ]), resp. 26. októbra 2021 (sťažovateľ [REDAKOVANÉ]) domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 97/09. Súčasne zhodne navrhli, aby im ústavný súd priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 15 000 eur každému a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 481/2021-26 zo 14. decembra 2021 spojil obe veci na spoločné konanie a uznesením č. k. I. ÚS 45/2022-27 z 26. januára 2022 ich prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovatelia sú v procesnom postavení žalobcov stranou sporu vedeného okresným súdom o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy (rozhodnutím o vznesení obvinenia a rozhodnutím o väzbe, resp. rozhodnutím o predĺžení väzby). Žaloba smeruje proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ako žalovanej. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] je námietka, že v napadnutom konaní v dôsledku postupu okresného súdu vznikli prietahy, pretože ani po viac ako dvanástich rokoch od podania žaloby (podaná 3. augusta 2009, pozn.) sa nedočkal právoplatného ukončenia veci. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] je zhodná námietka zbytočných prietahov s tým rozdielom, že namieta obdobie od jeho pristúpenia do napadnutého konania na strane žalobcu.

4. Sťažovatelia sa podaním zo 14. júla 2021 obrátili so sťažnosťou na prietahy v konaní na predsedu okresného súdu, ktorý reagoval písomnou odpoveďou z 5. augusta 2021 a uviedol, že pre plánovanú neprítomnosť zákonného sudcu z dôvodu operácie nemožno v predmetnej veci vykonať žiadne opatrenia. Zároveň predseda okresného súdu uznal sťažnosť sťažovateľov ako dôvodnú s prihliadnutím na dĺžku konania.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovatelia podali proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavnú sťažnosť, v ktorej namietajú neprimeranú dĺžku napadnutého konania v súvislosti s neefektívnym postupom, resp. nečinnosťou okresného súdu v predmetnom konaní, ktoré od podania žaloby sťažovateľom [REDAKOVANÉ] trvá už 12 rokov (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.). Tvrdia, že v konaní dochádza k zbytočným prietahom, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že síce okresný súd vo veci prvýkrát rozhodol čiastočným rozsudkom z 23. júna 2010, ale tento rozsudok bol Krajským súdom

v Banskej Bystrici (ďalej len krajský súd“) zrušený. V rokoch 2010 až 2011 bol zároveň realizovaný vstup ďalších osôb do konania na strane žaloby (okrem sťažovateľa [REDAKOVANÉ] ďalšie dve fyzické osoby, pozn.). Dňa 28. januára 2013 súd medzitýmny rozsudkom určil, že nárok žalobcov je, čo sa týka základu, daný, ale aj tento rozsudok bol na základe uznesenia krajského súdu z 30. júna 2015 zrušený a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie, pričom mu zo strany krajského súdu boli vytknuté viaceré pochybenia. Následne okresný súd vydal 13. apríla 2016 v predmetnej veci medzitýmny rozsudok, ktorý však bol uznesením krajského súdu z 20. novembra 2018 taktiež zrušený a vec bola okresnému súdu znova vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V roku 2019 súd vyzval sťažovateľov na rozčlenenie žalobných nárokov, pričom na výzvu reagovali podaním z 10. apríla 2019. Od tohto momentu súd podľa tvrdenia sťažovateľov vo veci nekoná a ich právna neistota tak pretrváva neprimerane dlho.

6. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] zdôraznil aj význam veci, ktorý pre neho predstavuje predmet konania, keďže ide o konanie o náhradu škody, a to skutočnej škody, a ušlého zisku, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má slúžiť na to, aby sa aspoň čiastočne zmiernili následky spojené s výkonom väzby, ktoré spočívali vo vážnom narušení osobného aj profesijného života.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že pôvodný zákonný sudca je dlhodobo práceneschopný a spis bol z tohto dôvodu 1. februára 2022 pridelený novej zákonnej sudkyňi, ktorá určila termín pojednávania na 20. apríl 2022. Zároveň pripustil, že možno konštatovať prietahy zo strany súdu v napadnutom konaní, a to v období od 18. decembra 2019, ktoré boli spôsobené okrem iného v súvislosti s pandémiou COVID-19, a ako už bolo konštatované v písomnej odpovedi sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] z 5. augusta 2021, celkovú dĺžku konania (viac ako 10 rokov) treba považovať za neprimeranú.

III.2. Replika sťažovateľov:

8. Sťažovatelia nevyužili svoje právo a k vyjadreniu okresného súdu svoju repliku nepredniesli.

9. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov konania je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstata námietok sťažovateľov v súvislosti s namietaným porušením ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je založená na ich tvrdení, že okresný súd svojou nečinnosťou, resp. neefektívnym postupom v napadnutom konaní spôsobil zbytočné prietahy.

11. Ústavný súd z predložených vyjadrení účastníkov konania a zo samotného súdneho spisu zistil, že napadnuté konanie začalo 3. augusta 2009 podaním žaloby sťažovateľom [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] do konania pristúpil na strane žaloby na základe uznesenia z 30. apríla 2010, právoplatné 25. mája 2010. Okresný súd o žalobe dosiaľ meritórne nerozhodol a konanie tak nie je právoplatne skončené ani po 13 rokoch. Zo spisu je taktiež preukázané, že tento sa z dôvodu rozhodovania o odvolaní nachádzal na krajskom súde, a to v období od 14. septembra 2010 do 13. mája 2011, od 22. apríla 2013 do 31. júla 2015 a od 8. júla 2016 do 27. decembra 2018, teda celkovo 5 rokov a 4 mesiace. Vo veci bolo nariadených vyše 20 pojednávaní, pričom len v roku 2022 (po pridelení veci novej zákonnej sudkyňi, pozn.) bolo zrušených hneď niekoľko pojednávaní. Termín pojednávania určený na 20. apríl 2022 bol zrušený z dôvodu kolízie pojednávania na strane právneho zástupcu sťažovateľov. Termín pojednávania určený na 18. máj 2022 bol zrušený z dôvodu karantény povereného zamestnanca žalovanej. Pojednávanie uskutočnené 2. júna 2022 bolo odročené na 30. jún 2022 na žiadosť právneho zástupcu sťažovateľov, tento termín však bol na žiadosť žalovanej opäť zrušený a bol určený nový termín pojednávania na 7. september 2022.

12. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že v priebehu konania sťažovateľ [REDAKOVANÉ] zmenil žalobný petit (podanie doručené súdu 30. októbra 2009) a keďže do konania pristúpili ďalšie osoby na strane žalobcu (podania doručené súdu 12. marca 2010 a 7. marca 2011), o ktorých návrhoch súd rozhodol uznesením z 30. apríla 2010, resp. z 15. júla 2011, opätovne došlo k zmene žalobného petitu, a ďalej že vzhľadom na mimoriadnu situáciu vyhlásenú vládou Slovenskej republiky nebolo možné v predmetnej veci vykonávať pojednávania v období od 12. marca 2020 do 14. mája 2021.

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prieťahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

16. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie strany sporu a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci (predmet sporu) a jej význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

17. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je spor o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy, pričom obdobné spory predstavujú štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. S prihliadnutím na skutkový stav veci však možno vec hodnotiť ako právne čiastočne zložitú, pretože sťažovatelia (ako aj ďalší žalobcovia) odvodzujú svoje nároky od troch rôznych rozhodnutí, pričom každý nárok sa posudzuje v iných časových súvislostiach a podľa inej zákonnej úpravy (zákon č. 58/1969 Zb., resp. zákon č. 514/2003 Z. z.). Na druhej strane ústavný súd konštatuje, že ani prípadná právna či skutková zložitost' veci nemôže vo vzťahu k sťažovateľom žiadnym spôsobom ospravedlniť doterajšiu dĺžku rozhodovania okresného súdu v tejto veci, ktorá nie je doteraz právoplatne skončená.

18. Ústavný súd už niekoľkokrát judikoval, že ani právne či skutkovo náročný prípad nesmie trvať v právnom štáte neprimerane dlhú dobu. Časový horizont toho, kedy sa účastníkovi konania poskytne konečné rozhodnutie vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou miery celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa rozostrejajú kontúry spravodlivosti v očiach dotknutých účastníkov konania, ako aj vo všeobecnom vnímaní verejnosti. Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, v jeho inštitúcie a v právo, čo je základnou podmienkou na fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu (m. m. I. ÚS 688/2014, I. ÚS 512/2020, I. ÚS 153/2021).

19. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na priet'ahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť. Ústavný súd konštatuje, že nezistil také správanie sťažovateľov ako strany sporu v napadnutom konaní, ktoré by prispelo k zbytočným priet'ahom. Ani okresný súd neoznačil správanie sťažovateľov za faktor vplývajúci na dĺžku namietaného konania.

20. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní a konštatuje, že okresný súd ani po takmer 13 rokoch od podania žaloby vo veci nerozhodol, pričom tak dlho trvajúce prvoinštančné konanie je samo osebe z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné.

21. Okresnému súdu síce nie je možné vytknúť absolútnu nečinnosť počas celého konania, najmä s prihliadnutím na počet vykonaných pojednávaní a celkovo tri medzitýmne rozsudky vydané vo veci, ale ako to vyplýva aj z jednotlivých zrušujúcich uznesení krajského súdu, z ústavnoprávneho hľadiska vyvoláva významnú otázku efektivity jeho činnosti. Okresný súd pri svojom rozhodovaní napríklad opomenul zaoberať sa niektorými nárokmi žalobcov, ďalej mu krajský súd vytkol, že medzitýmny rozsudok nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia v zmysle § 220

ods. 2 CSP a zároveň že neboli splnené procesné podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia. Aj vzhľadom na uvedené pochybenia krajský súd vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. V súvislosti s nekonaním pojednávania kvôli existencii objektívnej skutočnosti (pandémia ochorenia COVID-19) dáva ústavný súd do pozornosti, že, samozrejme, prihliada na túto objektívnu skutočnosť a rovnako tak vníma aj prijaté opatrenia vrátane zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony a vyhlášky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávania, hlavných pojednávania a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu, ako aj celkovú spoločenskú situáciu v tomto období, ktoré mali nepochybne vplyv aj na priebeh napadnutého konania a pre okresný súd znamenali vytvorenie objektívnej prekážky, aby v tejto veci mohol vykonať pojednávanie a vo veci meritorne rozhodnúť. Ani tieto skutočnosti však *ipso facto* nemôžu viesť k paušálnemu ospravedlneniu prípadných porušení základných práv a slobôd či ľudských práv a základných slobôd prípadných sťažovateľov, pričom v okolnostiach danej veci musí ústavný súd navyše zdôrazniť, že okresný súd do uvedenia týchto opatrení do praxe (týkali sa určených období v roku 2020 a v roku 2021) mal vyše desať rokov (od augusta 2009) na to, aby rozhodol vo veci samej.

23. S prihliadnutím na už prednesené skutočnosti a bez potreby podrobnejších analýz ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 97/09 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosť'učinenia

24. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

25. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti žiadajú priznať primerané finančné zadosť'učinenie každému v sume 15 000 eur, ktoré odôvodňujú dlhodobým stavom právnej neistoty, ako aj mimoriadnymi okolnosťami prípadu. Zdôrazňujú, že obaja boli vzatí do väzby ešte v roku 2004 a od tej doby sa neustále zaoberajú predmetným konaním, pretože sú v strese z konania žalovanej a nečinnosti súdov, čo zhoršuje ich zdravotný stav a znásobuje obavu, že sa spravodlivosti nikdy nedočkajú.

26. Cieľom primeraného finančného zadosť'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne prikáz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

27. Pri určení primeraného finančného zadosť'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosť'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

28. Vzhľadom na konštatované zbytočné prieskany okresného súdu v napadnutom konaní, berúc do úvahy čiastočnú zložitost' veci, ďalej obdobia, keď vo veci rozhodoval krajský súd, čo nemožno v plnom rozsahu pričítať na ťarchu okresného súdu, ale predovšetkým s prihliadnutím na celkovú neprímeranú dĺžku napadnutého konania považoval ústavný súd za spravodlivé priznanie sumy 6 500 eur sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] resp. sumy 6 000 eur sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] ako primerané finančné zadost'učinenie (bod 3 a 4 výroku tohto rozhodnutia). Ústavný súd pri určení sumy finančného zadost'učinenia zohľadnil aj (neskorší) okamih vstupu sťažovateľa [REDAKOVANÉ] do predmetného konania. V prevyšujúcej časti požadovaného finančného zadost'učinenia sťažnostiam nevyhovelo (bod 6 výroku tohto rozhodnutia).

VI.

Trovy konania

29. Ústavný súd priznal sťažovateľom nárok na náhradu trov konania podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde v celkovej sume 460,90 eur (bod 5 výroku tohto rozhodnutia).

30. Ústavný súd vychádzal pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby (§ 11 ods. 3 vyhlášky) uskutočnený v roku 2021 predstavuje sumu 181,17 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom v sume 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2021. Keďže právny zástupca zastupuje v tejto veci dvoch sťažovateľov, ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval aj podľa § 13 ods. 2 vyhlášky a základnú sadzbu tarifnej odmeny znížil o 50%. Sťažovateľom vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu), čo spolu predstavuje sumu 384,08 eur a s 20 % daňou z pridanej hodnoty, ktorou je právny zástupca platcom, predstavuje sumu 460,90 eur.

31. Ústavný súd nepriznal každému zo sťažovateľov náhradu trov konania samostatne, tak ako to žiadali vo svojich ústavných sťažnostiach, pretože išlo o zastupovanie v tej istej veci a ústavné sťažnosti boli predložené v takmer identickom znení, so zhodnou argumentáciou (bod 6 výroku tohto rozhodnutia).

32. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu